

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Βλαδιμίρου Ρόνδκου

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχαν γνωρισθῆ ἔκείνο τὸ βράδυ.

— Κάπου σὰ; ἔχω συναντήσῃ, εἶπε ὁ Γιώργος; Ταρῶφ ἐνφ προ- ὄηλοιε τὸ γαλανό του βλέμμα στὰ δόλωμαυρα μάτια τῆς νέας.

Ἡ Ἐλενα Ντερόβνα ἦταν φημισμένη γιὰ τὴν αἰθέρια ὀμορφιά τῆς. Μάτια γεμάτα πάθος καὶ γλυκύτητα, στόμα ροδοκόκκινο καὶ ἀνάστημα ἐκτάκτου κομψότητος. Ἦταν ἐπίσης γνωστὴ στὸν κόσμον τῶν σαλονιῶν γιὰ τὴν ἀδιαφορία, πού ἔδειχνε σ' ὄσους; τὴν τριγυ- ρίζαν καὶ τὴν θαύμαζαν. Ἐκείνο τὸ βράδυ ἦταν καθισμένη στὴν ὀ- λοπράσινη σέρρα καὶ ἐκάπνιζε μὲ ἀρέλια, πού τὴν καθιστοῦσε τόσο θελκτικὴ. Φοροῦσε ἓνα μαῦρο φόρεμα, κεντημένο μὲ πράσινα μετέ- ξια καὶ μὴ κτυπητὴ πράσινη ἐσάρτα. Τα λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καὶ ἡ ἔξαισία χάρι τῆς τὴν ἔκαναν νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ ὅλες τῆς ἄλλες γυναῖκες, πού ἔχορευιν ἢ κουβέντια τιν μέσα στὰ δόλωμαυρα σαλόνια. Παραδόξως ἔκείνο τὸ βράδυ ἡ Ἐλενα δὲν ἔχορευε. Φαινόταν προση- λωμένη στὴν ὀμίλια τῆς μὲ τὸν Γιώργο. Δὲν γελούσε ὅπως συνήθως; Τα μεγάλα μάτια τῆς τὸν περιεργάζοντο μὲ παράξενη προσοχῇ. Ὁ Γιώργος εἶχε μὴ φυσιογνωμία ἐντε- λῶς πρωτότυπη καὶ ἐκφραστικὴ. Στὸ εὐρὺ μέτωπό του ἐδιάρθε κανεὶς τὴ σκέψι, τὴν βαθειὰ σκέψι, καὶ μὴ ἐκ- φρασι μελαγχολίας ἐσχημάτιζε μὴ μικρὴ ρυτίδα κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη του, πού μειδιούσαν μὲ κάποια πι- νυρία.

— Εἶνε παράξενο, ἐπανέλαβε ὁ νέος. Μοῦ φαίνεται πῶς; κάπου σὰ; εἶδα... Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ.

— Ἀφοῦ ἀποψε γνωριστήκαμε; ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ Ἐλενα. Πότε φθάσατε ἀπὸ τὸ Λονδίνον;

— Προχθές.
— Πόσον καιρὸ ἐλείπατε;
— Δώδεκα χρόνια.

— Ἀδύνατον νὰ συναντηθῶμε τότε. Δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Πετροῦπολι παρὰ δύο φορὰς; εἶπε νὰ πάω στὴ Μό- σχα. Γιατί μὲ κυττάζετε μὲ τόση προσοχὴ;

— Μὴ μὲ παρεξηγήσετε, εἶπεν ὁ Γιώργος μὲ κάποια συγκίνησι, πού ἴδεν μποροῦσε νὰ κρύψῃ. Ἐγὼ γιὰ ὅσους τὸν μεγαλιέτερο σεβασμὸ καὶ ἰδιῶς μὴ μὲ περῶσατε γιὰ ἓνα ἀπὸ τοὺς νέους; τῶν σαλονιῶν, πού λένε κοινο- τυπίες. Πέρασα τὴ νεότητά μου δια- βάζοντας βιβλία... Σκάνως μὲ εἶδαν εἰς τὰ κοσμικὰ κέντρα. Ἀπόψε ἦλθα ἐδῶ νὰ χαιρετήσω τὴ δούκισσα, πού εἶναι στενὴ συγγενὴς μου. Μόλις σὰς συνήνησα, ἔνα παρῶξεν οἶσθημα συμπάθειας γέμισε τὴν ψυχὴ μου. Ἐνόμιζα πῶς σὰς ἐγνωρίσα κάποτε, πῶς σὰς ἔχασα καὶ πῶς σὰς ξανα- βρήκα. Πῶς; τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό;

— Δὲν τὸ ἐξηγῶ... Παραδέχομαι μὴ ψυχικὴ συγγένεια, πού συνδέει δύο ὄντα εἰς τὴν πρώτη συνάντησι.

— Κι' ἐγὼ αισθάνθηκα γιὰ σὰς;... μὴ μὲ μεγάλη συμπάθεια, εἶπε μὲ εὐλι- κρύνεια ἡ νέα.

Ὁ Γιώργος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν παρατηρῇ μὲ συγκίνησι καὶ ταραχῇ.

— Τί εἶναι ἡ ζωὴ... ἐπιθύησι. Θὰ μποροῦσα νὰ μείνω μαζὴ σας ὀλόκληρος ὥρες καὶ νὰ εἶμαι εὐτυχής;... Νὰ σὰς; βλέπω καὶ νὰ σὰς; ἀκούω... Καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου μὲ πειραζαν ἄλλοτε γιὰ τὴν ψυ- χροτήτά μου μὲ τῆς γυναῖκες.

— Ἀπόψε καὶ ἐγὼ δὲν ἔχορευα. Μ' ἄρσει ἡ ὀνομασί σας... Κυττάθηκα. Ἦταν καὶ οἱ δύο νέοι καὶ ὄρατοι. Ἡ φωνὴ τοῦ; εἶχε προκίσει μὲ πλούσια χαρακτηριστά. Ἦταν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς συναντήσεώς των καὶ μιλούσαν ἦδη σάν π ληοί φίλοι.

— Σὰς; ἄρσει ἡ μουσικὴ; ἠρώτησεν ὁ Γιώργος.
— Πάρα πολὺ, ἀπήντησε ἐκείνη μὲ τὴν ἁρμονικὴ φωνὴ τῆς.

— Δὲν εἶνε μὴ τέχνη, πού κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς θεοὺς;

— Ὅλα μ' ἄρσουν, εἶπε ἡ νέα. Ἡ ζωὴ εἶνε ἓνα θεῖο δῶρο. Ὅλες ἡ ἐκδηλώσεις τῆς μὲ ἐνθουσιάζουν. Ἡ τέχνη, ἡ φύσις, οἱ ἀν- θρωποὶ ἰδίως... Μ' ἄρσει τὸ γέλιο, ἡ φιλικὴ, τὰ λουλούδια, ἀκόμη καὶ ἡ λύπη καμμιὰ φορὰ.

— Τί δὲν σὰς ἄρσει;

— Ἡ ψευτιά, ἡ ὑποκρισία, ὁ φθόνος, πού ἔχει γιὰ μάσκα τὴν κολακεία...

— Δεσποινί; εἶπε ὁ Γιώργος, μοῦ ἐπιτρέπετε μὴ ἐρώτησι;

— Εὐχαριστῶς.

— Σὰς; ἄρσει ὁ χορὸς;

— Πολύ. Τρελλάινωμαι.

— Θέλετε νὰ χορέψωμε μαζὴ;

Μὲ μὴ ἐλαστικὴ κίνησι τοῦ σώματος ἡ Ἐλενα βρόθηκε στὴν ἀγ- καλιά του. Ὁ Γιώργος τὴν παρῶξε διψασμένο; γιὰ τὴ σπάνια ὀμορφιά τῆς. Ἐχορευε σάν Συλφίδα. Γι' αὐτὸν ἦταν μὴ μεδυστικὴ ἐντύπωσις χαρὰς αὐτὸς ὁ χορὸς. Ἐννοιοθε τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν τῆς... Ἐφαίξε μὲ πάθος τὸ χέρι τῆς καὶ ἐπιθύησι κοντὰ στὸ αὐτὴ τῆς:

— Εἶνε σάν ὄνειρο αὐτὸς ὁ χορὸς...

Ἐννοιοσε τὸ χέρι τῆς νὰ τρέμῃ μέσα στὸ δικὸ του.

— Σάν ὄνειρο... ἐπανέλαβε ἐκείνη μὲ κάποια μελαγχολία.

Ἐπέστρεψαν στὴ γωνίτσα, πού τοὺς; εἶχε φιλοξενήσει. Ὁ Γιώργος ἦταν ἐνθουσιασμένος; τρελλὸς ἀπὸ χα- ρὰ, σάν μεδυσμένος. Εἶχε εὐρεῖ ἐπὶ τέλους ἐκείνην πού ὀνειρευόταν ἀπὸ τὰ δεκάξῃ του χρόνια... Ἦταν ἐκείνη...

Ἦταν ἡ γυναῖκα πού ζητοῦσε... ἡ ἀδελφὴ, ἡ φίλη, ἡ ἰδανικὴ σύντροφος...

Τῆς μίλησε ἔτσι:

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Δὲν τὴν ἔχω συναντήσῃ με- χρι σήμερα. Τώρα πιστεύω... Εἶνε τόσο ἀπροσδόκητο, τόσο παρῶξεν αὐτὸ πού αισθάνομαι. Ἐκείνη δὲν ἀπήνησε. Ἡ ἴδια μελαγχολία σκο- τεῖναιε τὸ γλυκὸ πρόσωπό τῆς.

— Ἄς μὴ μιλάμε περὶ γι' αὐτό... ψιθύρισε.

— Γιατί;

— Εἴμαστε τρελλοί... Ἴσως δὲν ξαναἰδοῦσθῶμε ποτέ...

— Ἀδύνατον! Ἢ μείνω περὶ ἐδῶ γιὰ πάντα. Αἰσθάνομαι πῶς δὲν μπο- ρῶ πᾶν νὰ στερηθῶ τὴν παρουσίαν σας... Σὰς; ἀγαπῶ... εἶπε κατὰχλωμος ὁ Γιώργος. Ἀφήστε μὲ νὰ ἐξακολου- θήσω, προσέθεσε, βλέπον ὅτι ἡ νέα τὸν ἐκτύπησε μὲ μὴ ἐκφρασι πόνου.

Συγχωρήστε με... Ἀγαπῶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου. Σὰς φαίνεται πα- ρῶξεν; Ἀπόψε σὰς ἐγνωρίσα καὶ ἐννοιοσα μέσα μου τὴν ἀληθινὴ εὐ- τυγία τῆς ζωῆς. Δεσποινί; θέλετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἡ Ἐλενα ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Ἀδύνατον... ἐπιθύησι.

— Γιατί; Σὰς ἀγαπήσα πρὶν σὰς γνωρίσω... Εἶσατε ἐκείνη πού περιέμε- να. Γνωρίζεται τὴν οἰκογένειά μου.

Θὰ σὰς; δῶσα τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία... Οἱ χαρακτήρες μας, ἡ καρ- διές μας συμφωνοῦν... Τί ἐμποδὶο ὑπάρχει γιὰ δύο ὄντα σάν ἐμᾶς;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἓνας νέος μὲ στολὴ ἀξιοματικῶ φήνηκε στὴν πόρτα σάν νὰ ζητοῦσε κάποιον.

Εἶδε ἀμέσως τὴν Ἐλενα, πού καθόταν στὸν ψάθινο καναπέ μὲ τὸ Γιώργο κάτω ἀπὸ μὴ μὲγίλη λατάνα.

— Ἐδῶ εἶσαι; τῆς εἶπε χαρούμενος. Ἀρρήσα γιατί ἡ μητέρα ἦταν λίγο ἀδιάθετη ἀπόψε. Ἦλθα νὰ σὲ πάω.

Ὁ Γιώργος ἐκτύπησε τὸν ἀγνωστο αὐτὸν μὲ ἀπλανὴ βλέμ- ματα. Ἐνας ὀροιστὸς φόβος ἐκυρτέυσε τὴν ψυχὴ του. Ἐνα παραδόξο προαἰσθημα δυστυχίας.

Ἡ Ἐλενα, κάπως ταραγμένη καὶ αὐτὴ ἔκαμε τὰς συστάσεις.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὸν κόμητα Ταρῶφ, εἶπε ἡ Ἐλενα, ἡ ὁποία ἦτο ὄχροτάτη. Ὁ πρίγκηψ Βόρις Λαβρόφ... ἄ ὁ ρ α β ω ν ι α - ὀ τ ι κ ὀ ς μου...

Βλαδιμίρος Ρόνδκου

